

Selfíčka

Zírám už do počítačového monitoru zhruba čtyřicet minut. Za tu dobu, co se mi točí kolečko oznamující, že se „načítá Google“, uvařila jsem mrkev zcela doměkka, zametla podlahu, vytřela podlahu v kuchyni, na toaletě a v koupelně, zacvičila si, poslechla si úplně blbou písničku z rádia o tom, jak dívka nemůže přijet za babičkou, protože má pilno (v sobotu závody a tak, znáte dnešní děti), ale vymyslela, holka šikovná, že pošle babičce selfíčko. Babička se podivuje, že je to tak jednoduché, „natáhnu ruku, babičko,“ říká dívka, „a udělám cvak! A pošlu ti selfíčko“. Pak je tam refrén: „Selfíčko, selfíčko, nenahradí mi tě, Aničko.“ Poté následuje druhá sloka, ve které babičku napadá, že zbaští všechny čokolády, které má pro Aničku doma, ale předtím jí ještě pošle s těmi škodlivými nesmysly selfíčko - dívka však rozporuje – (zřejmě má chuť na čokoládu) - „Selfíčko, selfíčko, nenahradí mi tě, babičko“.

Už jsem tu mrkev i snědla, refrén té idiotské písničky mám v hlavě, zkřiveně dřepím u počítače a unavenýma očima, do kterých jsem si nakapala kapky, aby mi nevyschly, zírám na monitor znovu a napadá mně: Já se prostě odpojím! Vykašlu se na všechny fejetony, básničky, chvilky poezie a prostě budu jenom chodit do obchodu a kupovat mrkev.

Nebo...

Zítra si ve škole s dětmi popovídám o vztazích k babičkám.

Natluču jim do makoviček, že babička, potažmo každý člověk, má více rozměrů než ten na monitoru, někteří mají dokonce víc než tři rozměry.

A pak zkusím ten krám restartovat a zase napíšu, O.K.? Třeba si to přečtou i některé babičky, no ne?

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com>